

Landskapsnämndens fram-
ställning till Ålands landsting rörande la-
gen om skyddsskogar, given den 11 augusti 1922

Förenämnda lag, vars uppgifter enligt § 1 är att förekomma skogsgränsens tillbakagång, torde i stort sett ej vara tillämplig på åländska förhållanden, såsom förnämligast avseende att förhindra skogsgränsens tillbakavikande i norra Finland, varför enligt Landskapsnämndens mening skäl knappast kunna uppletas för antagande, att lagen någonsin skulle, för så vitt dess allmänna syftemål angår, komma till tillämpning inom landskapet.

Härvid är emellertid att märka, att uti lagens 6 § ingår ett stadgande, vilket jämväl för åländska förhållanden icke saknar sin stora betydelse, nämligen förbudet att på stränder av sådana fiskevatten, vilka icke tillhöra strandägaren allena, avverka skog, som kan främja fiskens trevnad; men då motsvarande bestämmelser återfinnas såväl uti § 13 av 1886 års skogslag som uti 33:8 allmänna strafflagen, har denna omständighet ej kunnat föranleda till ändring i Landskapsnämndens uppfattning därom att antagandet av ifrågavarande lag knappast för närvarande kan anses påkallat, varför Landskapsnämnden för sin del föreslår,

att förevarande lag om skyddsskogar ej måtte
föranleda till åtgärd från Landstingets sida.

Mariehamn, den 13 oktober 1923.

På Landskapsnämndens vägnar:

Leonard Nordling